

Другият отдавнашен наш познайник на безброй малки читатели е Цоньо Калчев /1870-1942/. Той през целия си живот е народен учител и се отличава с безкрайна обич към децата, които учи не само в класната стая, но и с прекрасните си книжки, написани специално за тях. Сътрудничил е в редица детски периодични издания. Автор е на книгите „детски приятел“ /1898/, „Лятна разходка“ /“Песни и картинки“/ 1902/, „Зимни вечери“/1903/, „Весело другарче“/1906/, „Росни капчици“, „Честити дни“/1907/, „Покрай баба на колело“, „Весела разговорка“/1908/, „Пълен сборник за детски утра и вечеринки“/1927/ и др. В неговите песни се чувства радостта на бащиния дом, гъхът на родните поля, шепотът на горите, огласяни от песните на птичките.

По жетва

Сладкопойна
чучулига
над полето
се издига

и с разперени крилца
литна долу над селца.

До градинки
се сنيшава
над къщата
приближава

на орачи с ясен глас
дума миличко тогаз:

-Хей, орачи
работливи
погледнете
ващите ниви,

клас навела стъбълца,
пълен с хубави зрънца.

И не стойте,
сиромаси,
ни минута
у дома си,

а далеч от всяка скръб
лъскав наострете сърц,

та нивята
пожънете,
златно зрънце
приберете:

ни един не знай от вас,
що го чака тук го час.

Баба Меца

Цяло лято
тя се скута
мълчалива
и сърдита.

Тук тревица
ще отщипне,
там добиче
пък ще пипне.

Ех, пък нейде
щом подуши
из гората
меки круши,

към дървото
ще се спусне
и самичка
ще се грусне.

Люшне клонче -
плод се рони,
крушка капне,
тя я лапне.

А съзре ли
баба Меца
на пчелички
рой медеца -

ще награби
сладки питуи,
в кухнята,
що са скрити...

Тъй си ходи
баба Меца,
гор се видят
със ловеца.

3

